

ἄλλος νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Γεωγραφίαν του εἰς δόλα τὰ σχολεῖα, καθένας τελοσπάντων ἥθελε τὸ δικό του. Φωνές, κακό, ταραχή. Τελοσπάντων, κατωρθώθη νὰ γίνη ήσυχα καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οίκιας του τὸ Ἀρχιζιζάριον προσεφώνησε τὰ πλήθη ὡς ἔξης: «Κύριε, καὶ μόνον ἐὰν θελήσω νὰ ἔξετάσω ἔκαστον τί ἐπιθυμεῖ, θὰ παρέλθῃ ἡ ημέρα τῆς παντοδύναμιας μου χωρὶς νά το κατορθώσω... Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον, καὶ δι' ἓνα ἄλλον ἀκόμη, τὸν ὅποιον ἡμίπορεῖτε νὰ ἐννοήσητε μόνοι σας, θὰ δώσω εἰς ἓνα ἡ μᾶλλον εἰς μίαν, ὅ,τι μου ζητεῖτε... εἰς μίαν ἡ ὅποια εἴμαι πλέον ἡ βέβαιον, θὰ μοιράσῃ ὡς καλὴ μητέρα ἵσταξια παιδιά της τὰ καλὰ πού θά της προσφ...— Χά, χά, χά! μᾶς κοροϊδεύεις, κύριον Ἀρχιζιζ...— Σιωπή, κύριοι! διότι αὐτὴ ἡ μία εἶναι ἡ μητέρα τῶν πατέρων μας, ἡ μητέρα μας, εἶναι ἡ Πατρίς μας... καὶ της δίδω τὴν Δόξαν, τὸ Μεγαλεῖον,

τὴν Εὐτυχίαν, τὸν Πλοῦτον...
— Ναι, ἀλλὰ τότε, διέκοψεν
ὅ συγγραφεὺς τῆς Γεωγραφίας,
ἡ Γεωγραφία μου θὰ είνε πλώση
διόλου ἄχρηστη! — “Οχι, διότι
θά χρησιμεύῃ εἰς τοὺς Ἀρ-
χαιολόγους, τοῦ ἀπήντησα, ἀ-
γαπητὴ Διάπλασις· καὶ ὑστέρα
... ὅχι, δὲν ἔξιπνησα, διότι
τώρα θὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ.
Καλὴ νύκτα λοιπόν, μ' ἔνα
γλυκό φιλί.»

— Χρι! βραβεῖο μοῦ μυρί-
ζεται! εἶπεν ἡ Μάρθα, διερ-
μηνεύουσα τὴν γενικήν μας εὐ-
χαριστηγίαν.

— "Οχι, είπα έγώ· μη λη-
σμονῆτε ὅτι τό 'Αρχιζέλαιον
ἐπήρε Πρώτου Βραβείον εἰς τὴν
δευτέραν Κυριακήν καὶ κατατάσσεται τιμητικῶς εἰς τοὺς
έκτος διαγώνισμοῦ.

Ἐδῶ τελείωνε ἡ σειρὰ τῶν φιλοπατρίδων καὶ ἀρχίζει
ἄλλη σειρὰ καὶ ἄλλη ποικιλία παντοδύναμων. — Ἡ Πριγ-
κιπόσσα Ἐλπίς. Θά ἔκαμψε μίαν μεγάλην ἐκδρομὴν διὰ
λέυκου πούλου διαχειρίσας τὸν Ἀπόστολον Παύλον εἰς τὴν

κέρματος προς ουδεποτεσσαν των ξηλώρων Ηλείων, εἰς την
όποιαν ὥρας θὰ ἐλέμβανον μέρος καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου
καὶ αἱ φίλαι μου. Φαντασθῆτε τί στόλος ἀπὸ λέμβους θὰ
ἐχρειάζετο, διὰ νὰ συμπεριλαβῃ ὅλον αὐτὸν τὸ πλήθος τῶν
Ἀπόρων καὶ τῶν Εὔπορων. Ἀλλὰ καὶ τί ἔξαισια δια-
σκέδασις! — Τὸ Τρυγονάκι γράφει: «Ἄν καιριμά καλὴ
μάγισσα μοῦ ἔδιδε τὸ μαγικό της ραβδό, θὰ ἔδιδα πρῶτα
ἔνα κτύπημα...» στὴ ράχη μου, ὅπου εὐθὺς θὰ ἐφύτρωναν
δύο πτερά, ἀς μὴν ἔγω καὶ καμπουσίτσα. (ἐδῶ τὸ Τρυ-

γονάκι ύπαινισσεται τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ρωσικὸν διήγημα, τὸ ὄποιον ἐδημοσίευσα πέρυσι). Τότε θὰ πετοῦσα εἰς τὰ πτωχικὰ σπιτάκια καὶ θὰ ἄγγιζα μὲ τὸ ραβδί μου κάθε ἀρρώστο καὶ θὰ τὸν ἐγιάτρευα... Άλλὰ θὰ μου ἔφθανεν ἀρά γε ἡ ἡμέρα μου; «Ἐχει τόσους ἀρρώστους ἐτὸν κόσμο!» Ναι, Τρυγονάκι μου! ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ παντοδύνομια τῆς καρδιᾶς! — «Ο Σαταράς θάψαιρουσε τὸν πλούτον» από δόλους τοὺς πλουσίους, θὰ ἐσχημάτιζεν ἔνα μεγάλο κεφάλαιον καὶ θὰ το ἐμοιράζενεις δόλους τοὺς πτω-

χούς, οὕτως ὥστε, καὶ οἱ πλούσιοι νὰ γνωρίσουν διὰ μηνῶν μέραν τὸ θάνατον πτώχεια καὶ εἰς τὸ ἔχον νά την συντονοῦν, καὶ οἱ πτωχοὶ γὰρ χαροῦν μίαν ημέραν εὐτυχίας. Κατόπιν βέβαια θὰ ἐπανήρχετο τὸ «πρώην καθεστώς» ἀλλ' οἱ πλούσιοι θὰ ἡσαν πολὺ πλέον φιλάνθρωποι. — «Οπως τὸ Τρυγονάκι, καὶ ἡ Ἱρις θὰ μετεχειρίζετο τὴν παντοδύναμιαν τῆς πρὸς θεραπεῖαν ὅλων τῶν ἀσθενῶν τῆς ὑφηλίου. «Ἐξερχομένη ἐντοῦ μετὰ τῆς μητρός μη ἐκ τοῦ Νοσοκομείου—γράφει, — αἰσθάνομαι τόσην θλίψην, τόσην μελαγχολίαν, ὥστε πολλάκις ἀνέκραξα: «Ω, Θεοί μου! ἂς είχα τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύσω ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ στεγνώσω τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὄφελούς τῶν διστυχῶν αὐτῶν πλασμάτων, τῶν καταδικασθέντων εἰς στεναγμούς καὶ πόνους διηγεκτεῖς!» Ἀλλ' ἦρε καὶ ὅλους πόθους ἡ Ἱρις: Νὰ ἰδῃ π. χ. ὅλους τοὺς θρώπους ἀδελφωμένους μὲ μίαν θρησκείαν, τὴν τελειοτάτην

θρησκειαν τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ μὲ μίαν γλῶσσαν, τὴ γλυκεῖαν Ἑλληνικήν, νὰ ἔκλεψῃ δὲ καὶ ὁ ἄγριος καὶ βίαιος πόλεμος. — Ο *Τρεχαγρυψεύδουντος*, κατόπιν ὡραίων εἰσαγωγῆς, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ θετεῖ ἐλεήσηρ ὅλους τοὺς πτωχούς, διότι ἂν εἴχε τὴν ἀπόλυτην παντοδύναμιαν θὰ εἶχε βέβαια καὶ τὴν ἔξουσίαν νὰ ἔδεινσῃ ὅσα χρήματα ηθελε, καὶ τότε θὰ τοῦ ἡτο εὐκολὸν νὰ ἐλεῖσῃ πολὺν καὶ πολλούς, ἐν φι τῷρα δὲν ἥμπορει προσφέρῃ εἰμὴ ἐλάχιστα καὶ εἰς ἐλαχίστους. — Καὶ *Κεραυνὸς*, ἂν ἡτο παντοδύναμος, θὰ ἔξησκε τὴν ἀριθμοεργίαν, ἀλλ᾽ ὑπὸ τὴν γενικωτέραν της μορφήν. Πρῶτη θὰ εὐεργετεῖσε τὴν *Πατρίδα* «τὸ τιλμαφέστερον τῶν ἱγῆς κτημάτων» καὶ θὰ τὴν καθίστα «επίγειον παράδεισον εὐδαιμονίας». Κατόπι θὰ ἐπάτασσε τὴν *Κακλαν* καὶ θινύφωνε τὴν *Αρετήν*, εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Κατόπι θὰ προηγε τὴν *Ἐπιστήμην* ἔξερευνῶν καὶ τὴν ἀποκρυπτέραν πτυχὴν τῆς φύσεως, ἀποκαλύπτων ὅλα τὰ μυστήρια αὐτῆς, διερχόμενος τὸ *Σύμπαν* ἀπό ἄκρου εἰς ἄκρην. Τέλος θὰ ἐφρόντιζε νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ *Τη* αἰνέσῃ καὶ αὐτὸς «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς μαγαλωσύνης αὐτοῦ! Μὰ τι ὅμοις ποῦ ἔχει ἡ ἐπιστολὴ των *Κεραυνῶν*!

Ίδου τώρα καὶ μερικαὶ πολὺ παράδοξαι ἐπιθυμίαι: Ο **Φιλελεύθερος** "Ελλην", κατὰ τὸ σύστημα τοῦ **Tix-Tix**, θὰ ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν "Ομῆρον, ὅχι δὲ" ἄλλον, εἰμὴ διὰ νά του ἔξηγήσῃ μερικὰ σκοτεινὰ καὶ δυσνόητα χωρία τῆς Ἰλιάδος.— Η **Ἄκτις Ήλιου** (ἡ ἐξ Μαχροχωρίου) θὰ ζήσει νά παρευρίσκετο εἰς τὸ Γραφεῖον μικρούλιαν ἡμέραν Κυριακῆς (σήμερον π. χ.) καὶ «ἄφ' εἴη, μὲν νά εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην παιδεῖαν διὰ νά μου φει χρήσιμος εἰς τὴν χρίσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νά διασκεδάσῃ, ἀγγιγινώσκουσα τὰς διαφόρους γνώμας τῶν διαχωνίζομένου».

— Μὲ ἄλλους λόγους ζήσει νά γίνη η δεκάτη τρίτη ἀδελφή μου! ἀνέκραξε γελῶν ὁ **Ἀναντίας**.

— Καλῶς νάς ἔλθη! τὴν θέλουμε! ἀνέκραξαν ἐν χορῷ
αἱ δώδεκα ἀδελφαῖ·

‘Ο **Κλάδος** Ἐλαῖας θὰ κατασκευάσων ἐν ἀερόστατον...
παντοδύναμον, διὰ τοῦ ὅποιου θάντηρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν
καὶ θὰ παρεκάλει τὸν Πανάγαθον νάνταμείψῃ τὴν «προ-
φιλή Διάπλασιν» διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὅποιους καταβάλλαι
ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν Ἑλληνοπαταδῶν. ‘Αλλὰ καὶ ἡ πρ-
οσυγχῇ δέν εἶναι ἀερόστατον, τὸ ὅποῖον μᾶς φέρει μέχοι τῷ
Θεοῦ, ὡς **Κλάδες** Ἐλαῖας; — ‘Ο **Μέλας** Αετός, συνε-

μεν ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου, νὰ τους γνωρίσωσ-
ροσωπικῶς καὶ νὰ τους ἀριθμήσωμεν. (αὐτὸς μου φα-
περιττόν, διότι τοὺς ἀριθμούμεν καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον.)
τὸ θὰ κατασκευάζε ἐνα σιδηρόδρομον διὰ νὰ κάμψουεν
ον καὶ εἰς ὅλα τὰ μεσόγεια μέρη!! — Ο Ἐωσφό-
ρος ἄφινε τὰ πράγματα ὅπως εἴτε, μὴ θέλων νὰ φανῇ
ὅτι ὑπερβαίνει τὸν Θεὸν κατὰ τὴν σοφίαν. — Ο
ὑπρος Κοέρ θὰ ἀφώπλιζεν ὅλους τοὺς στρατοὺς τοῦ
υ, θὰ ἔριπτε τὰ τερατώδη καὶ ἀνθρωποκότονά ὅπλα
εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ θὰ ἀδελφοποιούσεν
τοὺς λαούς τῆς ὑφῆλου. (Βεβαίως, ὅν οἱ λαοὶ ἦσαν
οποιημένοι—παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας — τὰ ὅπλα θὰ
περιττά· ἀλλ' οἱ λαοὶ δὲν ἀδελφοποιούνταν μὲ τὸ νὰ
κανεῖς τὰ ὅπλα των εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ... κα-
υάζουν ἀμέσως ἄλλα!) — Ο Δό-λά-οδι-μί θὰ ἐνέ-
ν ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας συνδρομητάς μου. Καὶ
ισθῆτε πλέον τι! θὰ ἔκαμψα μὲ 40,000 συνδρομη-
τῶν καὶ μου φαίνεται ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶναι πολὺ⁶
σύτεροι ἀφ' ὅσους τοὺς εύρισκει ὁ Δό-λά-οδι-μί. Ἀφ'
νον οἱ μαθηταὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τοῦ ἐλευ-
Κράτους ὑπερβαίνουν τὰς 150 χιλιάδας!... — Τὸ
θὰ ἔκαμψε καὶ τὸ Ἡμέρο Γατάκι, τὸ ἵδιο καὶ ἡ
τῆς Ἀστρορομίας, (ἀλλὰ αὐτὴ συγχρόνως θὰ ἔτρεχε
που ήτο πτωχός διὰ νὰ τον ἀνακουφίσῃ) τὸ ἵδιον
ολλοὶ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὅποιων ὁ Ἰδαῖος Ζεὺς ὁ
θὰ διέδιδεν ἀνὰ τὴν ὑφῆλιον «τὴν ἀθένατον γλῶσ-
ας, τὴν ἴσσοτητα, τὸν χριστιανισμὸν καὶ τὴν Διά-
ν.» — Τὸ ἵδιον δὲ περίου πέφραζε καὶ ὁ Ἡλιος,
ὅτι «θὰ ἐπλήρωνε διὰ νὰ τυπωθῇ ὁ τόμος μου τοῦ
εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ δύναται
ν ἀναγινώσκη πᾶς ἀνθρωπος, πάσης φυλῆς!»
Ἀσρόμητος Θαλασσομάχος θάπεθνησκεν... ἀλλά—
καλεῖ νὰ μὴ τρομάζετε: θάπεθνησκε διὰ μιαν ἡμέρα
ἢ μιαν μοργή. Ο σκοπός του εἶναι νὰ ἔχειχνιάσῃ τὰ

ιετά θύνατον ἀνεξιχνίαστα μυστήρια καὶ νὰ διαφωτίσῃ πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἱστορίας, ἡ μανθάνων ταῦτα παρ' αὐτῶν τῶν ἡρώων, τοὺς ὄποιους θὰ συνήγεται εἰς τὸν ἔλλον κόσμον». Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμά του δέν το περιμένει καγείς. «Οὕτω, λέγει, θὰ ἔχαμεν τὸ μεγαλήτερον ἐσπάθωμα, διότι τότε ἡ φίλη Διάπλασις, γνωρίζουσα πάντα δσα κῆθελα μάθη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ δημοσιεύσουσα αὐτά, διάπειντα ἀπειρούς συγδρομητάς.»

— Ἀλήθεια, φαντασθῆτε νὰ δημοσιεύωμεν ἀυτάποχρι-
τες ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον ! εἶπεν ὁ Ἄναυλας.

Τὸ Φύρε ἀπ' ἐδῶ θὰ ἐπροσκαλοῦσε τὴν Μάρθαν, τὸν Ἀνανίαν, τὰς δώδεκα ἀδελφάς του καὶ ὅλους τοὺς συνδραμήτας μου νὰ ἔλθουν, ἄλλος διὰ τῆς Ἀποκρηπάτικης Καμῆλας τῆς Ἰριδος, ἄλλος διὰ τῆς ὁδίδος τοῦ Κροκοδελλοῦ τοῦ Νεῖλου, ἄλλος διὰ τοῦ Παποροαερόστατο... κτλ. τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαΐήρου (ἀναμνήσεις τῆς πέμπτης Κυριακῆς) καὶ ἄλλος διὰ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας τοῦ Ρωμαίου Κικέρωρος, νὰ ἔλθουν λοιπὸν ὅλοι εἰς ἔξοχὴν τινα παράτας Ἀθήνας, καὶ μετὰ πλουσιώτατον καὶ εὐθυμότατον γεῦμα, νάγοράσουν διὰ συνεισφορᾶς ὅλους μου τοὺς τόμους καὶ νὰ τους χαρίσουν εἰς παιδία πτωχότατα, — διότι, λέγει, μόνον αὐτὰ δὲν ἀναγινώσκουν Διάπλασιν. — «Η Λύρα τοῦ Εὐζείρου, μετὰ πολλὰς καὶ διαφόρους σκέψεις, καταλήγει ὡς ἔξης: «Ἀφ' οὐ προγχομένως διὰ τῆς παντοδύναμιας μου ἀπέδιδον ἐκάστῳ λαφ τὸ ἰδιον, θὰ κατηργούν τὸν βάρβαρον καὶ αἰμοβόρον θεσμὸν τοῦ πολέμου» ἄλλ» αὐτὰ τὰ εἶπον καὶ ἄλλοι. — Τὸ «Ηουχο Ἀεράκι, πολὺ σοβαρόν, θὰ ύπεχρέωνε ὅλους τοὺς Ἑλληνας νὰ ἔκπαιδεύουν τὰ τέκνα των, διότι νομίζει ὅτι, δταν ἐν Κράτος ὑποτελήται ἐξ ἀνθρώπων ἐγγραμμάτων, εἰς ὅλα θὰ εἰνε εὐτυχές.» Δὲν ύπαρχει ἀντίρρησις! — Ο Φιλέλλην *Μικρασιάτης* θὰ ἔκαμψε πολλὰ καὶ διάφορα, σκοτώντας ἔχοντα νὰ συνενώσουν πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκουμένῃ εἰς μίαν πολιμνητική

Μία μόνον σημεῖαν νὰ βασιλεύῃ καθ' ὅλην τὴν ψῆφιλον. (Σελ. 157, στήλ. α').

οι έκπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν "Οὐρανόν".

(Σελ. 158, στήλ. 6.) μηθα ἔκαμψεν ὁ Κέφαλος,
θέτων τὸ Πνεῦμα ὑπὲρ τὴν "Γλην, τὴν Ἀρετὴν ὑπὲρ τὴν
Κακίαν, τὴν Δικαιοσύνην ὑπὲρ τὴν Ἀδικίαν, τὸ Φῶς ὑπὲρ
τὸ Σκότος κτλ. κτλ. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κεφαλοῦ εἶνε τρό-
πον τινὰ ἡ συγκεφαλαίωσις καὶ ἡ ἐπισφράγισις ὅλων αὐ-
τῶν τῶν σοβαρῶν καὶ ὑψηλῶν ἐπιθυμιῶν, τὰς ὅποιας τρέφει
κάθε εὐγενής καὶ ἀνεπτυγμένην ψυχήν.

Αλλ' αἱ ἐπιστολαὶ εἰναι ἀτελεῖωτοι· καὶ ίδου, ἀφ' οἱ
ἔκμαν ὅλον τὸν γύρον τῆς τραπέζης, ἐπέστρεψαν πάλιν
εἰς τὰς χειρας τοῦ Ἀνανία, ὁ ὅποιος ἀναγινώσκει τὸν τε-
λευταῖον σωρόν.

Ο Κολοσσός της Ρόδου θὰ ἔκαμεν τὰς Ἀθήνας ώς ήσαν ἐπὶ τῆς χρυσῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. Θά μου ἔστηνεν ἕνα ἀνδρίαντα (στολα τιμῆς!) ἐκ λευκοῦ πεντελησίου μαρμάρου, καὶ θάνηγειρε πάλιν τὸν... ἑαυτὸν του, ὅμηλον τὸν Κολοσσό της Ρόδου «ἄνα ἐκ τοῦ ὕψους του ρεμβάζων, βλέπη τὴν αὐγῆν τῆς ἀνακαινισθέσης Ἑλλάδος!»— Αλλὰ ποῦ τὰ πράγματα καὶ τὰ θαύματα, ποῦ θὰ ἔκαμνεν ὁ Ἀσπροποταμίτης! Αὐτός, μάτια μου, ἀφ' οὐ θάνεταινεν δῆλη τὴν γῆν ἐπὶ τὸ τελειότερον, θὰ ἔβαζε πτέρυγας καὶ θὰ ἐπήγανεν εἰς δῆλα τὰ οὐράνια σώματα. Ἐπειτα θὰ ἔκαμνεν ὡστε νὰ εὔρεθῃ εἰς τὴν τσέπην του ἐν μαγικὸν ξυλάριον, τὸ ὄποιον νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν ἐπὶ 400 αἰώνας,— φαντασθῆτε! — νὰ κάμνῃ δὲ τι θὰ διέτασσεν αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόγονοι του. Μὲ τὸ ξυλάριον αὐτὸν θὰ ἔκτιζεν 100 παμμέγιστα κτίρια εἰς τὰ ὄποια θάποθήκευεν ὅσα θὰ ἔχειαν οὐρανού πρὸς συντήρησιν δῶν τῶν πτωχῶν του παλαιοῦ καὶ του νέου κόσμου ἐπὶ 14,000 αἰώνας! Θὰ ἔκτιζεν ἀκόμη καὶ μίαν παμμεγιστην οἰκίαν, διὰ νὰ μου χρησιμεύσῃ ὡς γραφεῖον ἐπὶ ἀλλούς τόσους αἰώνας! Καὶ τέλος πάντων θάπεσύρετο μὲ τὴν οἰκογένειάν του νὰ ζήσῃ εἰς ἄστέρα, ἔχων πάντοτε εἰς τὴν τσέπην τὸ μαγικὸν ξυλάριον, διὰ νὰ του ἔσφαλιζῃ δῆλα τὰ ἀγαθὰ «ὅσα οὐράχουν καὶ δῆσα δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον!»

— Καὶ ἀν τού το ἔχειρε κανένας λωποδύτης; ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ Κικῆ.

Ο Αὐγερινός, κατόπιν ἐνὸς περιέργου δινέρου, θίβειν ἐκλέξῃ ὡς ἡμέραν παντοδυναμίας τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του, διὰ νὰ τον διώξῃ καὶ διὰ νὰ ζήσῃ ἀθάνατος, καὶ ὅχι μόνον ἀθάνατος, ἀλλὰ καὶ αἰωνίως πατές. «Ἄν δὲ τυχὸν θήσειε βαρυθῆ καὶ τὴν ἀθανασίαν, θὰ προσεκάλει τὸν θάνατον διὰ νὰ τον παραλάβῃ. Μὲ ἀλλούς λόγους δηλαδὴ θαρασσοκράτωρ ὁ κύριος Αὐγερινός!

Τρία πράγματα ἀγαπᾶ ὁ Γουλιέλμος Τέλλος: Τοὺς γονεῖς του, τὴν Πατρίδα, τὴν Διάπλασιν. Δι' αὐτὰ τὰ τρία θὰ ἔκαμνεν τὰ πάντα ἄν του ἐδίδετο μιὰ ἡμέρα πάτης φυῖς! (Σελ. 159, στήλ. α').

«Ωστε νὰ δύναται νὰ τον ἀναγνώσῃ τὰς ἄνθρωπος παντοδυναμίας καὶ ἐπὶ τέλους... θὰ ἔστελνε καὶ τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν ἀπὸ δῆλους, διὰ νὰ πάρῃ τὸ Α' Βραβεῖον τῆς Ἐκτῆς Κυριακῆς.

Νομοθέτης καὶ ἡ Ναυτοπούλα. Α' νόμος: οἱ πλούσιοι νὰ διαμοιράσουν τὰ ἀγαθὰ τῶν μὲ τοὺς πτωχούς. Β' νόμος: νὰ ὑποχρεωθοῦν δῆλοι νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὰ τέκνα των. Γ', ὅχι νόμος πλέον, ἀλλὰ παρανομία: θάραδιζεν δῆλους τοὺς ἔνομανεις καὶ θὰ τοὺς ἔξυλοφρότωνεν εἰς τὰ γερά.— Η Παιμενικὴ Φλογέρα γράφει: «Θὰ, θίβειν νὰ είχα τὴν υπερρυθικὴν δύναμιν, ὡστε νὰ μάθω πλείστα πράγματα καὶ νὰ γίνω σοφή! τότε δὲ νὰ

ὑπάγω εἰς τὰς ἀγριας χώρας καὶ μὲ τὴν δύναμιν τὴν ὄποιαν θάπεκτων καὶ μὲ τὰς γνώσεις, νὰ ἐκατηχοῦσα, νὰ ἐδίδασκα, νὰ ἐπολιτικὰ τοὺς κατοικοὺς των. Καὶ μετὰ τὸ μέγια τοῦτο εὐεργέτημα, νὰ ἐγινόμην πάλιν δῆπος εἰς τῷρα, διὰ νάποφύγω δῆλας τὰς ἀνοήτους καὶ ἀσκόπους δῆδες καὶ τιμάς.» Πολὺ δράσιον!

«Νὰ ἐκατηχοῦσα, νὰ ἐδίδασκα, νὰ ἐπολιτικὰ». (Σελ. 160, στήλ. 6.).

Διαταγοπράτην μου, τέλειον καθ' δῆλα καὶ ἀντάξιον τοῦ κυρίου του.

— Κύριε Διαταγοπράτη, πηγαίνετε νὰ μου ἐνοικιάσετε τὸν «Ολυμπιον». Τὸν θέλω ως κατοικίαν διὰ τὴν ἥμεραν τῆς παντοδυναμίας μου. Πιλάφι, σουτζουκάκια, μακαρόνια, αὐγά, μπριζόλες, κοτόπουλα καὶ δὲ τοῦ ἄλλο βρῆς, νὰ το φήσης.

— Εἰς τὰς διαταγάδας σας, κύριε κόντε!

«Ἐρχεται τὸ μεσημέρι· τρώγω, τρώγω, τρώγω· κοντεύω να σκάσω.

— «Ω, πῶς ηθελα τώρα τὴν Λύρα του Όρφεως, διὰ νὰ διασκεδάσω καὶ τὴν Σοπερλαν Αύραν διὰ νάναπνεύσω!

— Καὶ ὡ τοῦ θαύματος, εὐθὺς ἔρχονται καὶ τὰ δύο. Πολὺ προκομμένος ὁ ὑπηρέτης μου».

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔξακολουθεῖ νὰ του δίδῃ διαταγὰς καὶ νὰ ἐκτελῇ πᾶσάν του ἐπιθυμίαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων στέλλει τὸν Διαταγοπράτην καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον μου διὰ νὰ τρεβήξῃ τὸ αὐτὶ τοῦ Ανανία, διῆτι τὸν ἔχει ὄχτι, ποῦ ποτὲ εἰς καμμίαν Κυριακήν δὲν ἔβραβευσεν ἀπάντησίν του. Καὶ ἀντὶ τοῦ Διαταγοπράτην, ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν ἡ Ἐλπίς, ἡ ὄποια καθεται κοντά εἰς τὸν Ανανίαν καὶ τὸν ἄρπαζει ἀπὸ τὸ αὐτὶ. Θυμόνει λοιπὸν ὁ Ανανίας καὶ φωνάζει:

— «Αφ' οὐ εἶνε τέτοιος, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν Κυριακήν δὲν θὰ βραβευθῇ! Καὶ διὰ νὰ μάθῃ ἄλλην φοράν, τοῦ τραβῶ κ' ἔγω τὰ μαλλιά...

Καὶ ὁ χαριτωμένος ψυχογιούς μου τραβᾷ τὰ μαλλιά... της Ελπίδος. Γέλα, φωναί, κακό, ταραχή. Είδα κ' επαθαγά τους καθησυχάσω, διὰ νὰ κουσθῇ καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολή. Είναι τοῦ Τζί-Μπού-Μπούμ.

— Αλλος παράξενος αὐτός! «Ἄν του εἴδεστο ἡ παντοδυναμία τι θὰ ἔκαμνε, νομίζετε; Μόλις έβλεπεν ἄνθρωπον εἰς τὸ δρόμον, θὰ ἐπρόσφερε τὴν λέξιν Τούμπα! καὶ ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος, ὅποιος καὶ ἀνήτο, μικρὸς ἡ μεγάλος, θὰ ἔκαμνε δύο στροφὰς εἰς τὸν δέρα, σὸν διάβολος, καὶ δὲ κύριος Τζί-Τζί-Μπούμ θὰ τον ἔβλεπε καὶ θὰ ἔξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια. Θὰ ηρχετο καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον μου, θὰ ἔγαινεν εἰς τὸ μπαλκόν δῆλο μας, καὶ κάθε διαβάτης τῆς

όδου Αιόλου, μὲ τὸ Τούμπα! θὰ ἔξετέλει ἐμπρός μας μιαν τούμπαν, καὶ φαντασθῆτε πλέον γέλια!...

Τότε αἱ μικρότεραι ἀδελφαὶ τοῦ «Ανανία ἡρχισαν νὰ φωνάζουν «Τούμπα!» καὶ νὰ κάμνουν τούμπας, καὶ ἡ

Μόλις έβλεπεν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, δέ πρόσφερε τὴν λέξιν Τούμπα! (Σελ. 111, στήλ. α').

Πίσσα μαζί. Οἱ ἄλλοι ἔγελούσαν καὶ ἔχειροκροτούσαν, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν βοήν καὶ τὴν εὐθυμίαν ἡ συνεδρίασις τῆς Κυριακῆς διελύθη.

**

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: «Ιρις.

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τίτ-Τάχ, Παιμενικὴ Φλογέρα.

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρη Κολοκύθας Πάτερας, Κεραυνός, Τρυγοράμι.

Δ'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Νανακᾶ, Διδότος, Σοφὸς Πιτταχός, Σομέτικος Μιχαήλ Καπέλλος, Κόρη τοῦ Πηλίου, Σαταράς, Κέραλος, Όλυμπιονίκης.

Ε'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Πυθία, Σημαιοφόρος, Εθνικὸς «Τυρός, Τρομάρας.

Ζ'. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ελληνοπότος, «Ηονχο Ασράν, Τρεχαγγρευθόποιος, Αρβούρος Κοέρ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πάντες δοι αναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἀπὸ δῆλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ δόστια ὑπελέσατε ἔως τώρα, ποῖον σᾶς ἐλύπησε καὶ σᾶς ἔκαμε νὰ μετανοήσετε περισσότερον;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ιουνίου ἐ. ἔ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Αύτή την ώρα πού γλυκά
“Ολή δοδίζει” ή δύσι
Και νέας σκιάς μαγευτικά.
Απλόνουνται στή κτίσι.

Μέσα στόδυ κήπο διά τρέσουμες
Πού, ανθοδολούμε οι κλωνοί,
Να γύρουμε τό μέτωπο,
Να κλίνουμε τό γόνο.

Και μεσ’ στά μύρια άρωματα
Πού κάθε άνθος σκορπίζει
Και μεσ’ στά μύρια χρώματα
Πού διήλιος μάς χαρίζει,

Η ταπεινή μάς προσευχή.
Πού φέρνει θεία γαλήνη,
Πού βγαίνει μεσ’ απ’ την ψυχή,
Ειν̄ αρώμα κι’ έκεινη!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΔΑΗΝ ΜΑΘΗΤΗΣ

Αγαπηταί μου,

ΚΟΥΣΑ προχθές ένα κομμάτι συνομιλίας μεταξύ πατρὸς και ειού. Ο πατήρ ήτο ένας κύριος υψηλός και μεγαλοπρεπής, ο οποίος από τό διός του και από την ένδυμασίαν του, — δέν τον έγγωρύζει, — μου έφανη σὲν ιατρός. Ο νιός του ήτο

νεανίσκος ως δεκατέστιον, μὲ κομψή ναυτικήν ένδυμασίαν, μὲ εύγραμμον σῶμα, διαπλασθὲν προφανῶς εἰς τὰ Γυμναστήρια, καὶ μὲ ωραῖον πρόσωπον, μαρτυροῦν ίσχυρὴν νοημοσύνην. Τόπος ἐν ἐνί λόγῳ συγχρόγονος Αθηναίου ἔφηδον, ἐξ ἐκείνων οἱ οποίοι, μὲ τοὺς γαλανοὺς διεχαλμούς, μὲ τὴν μόδανθον κόμην καὶ μὲ τὰ καγονικῶτα χαρακτηριστικά, ἐπαναφέρουν τὸν κλασικὸν τύπον τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς καλλονῆς.

Πατήρ καὶ οὐδὲς ἔκαμπον τὸν ἐσπερινὸν τῶν περίπατον πέριξ τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Απὸ πολλῆς ώρας, φαίνεται, συνωμίλουν καὶ συνεζήτουν, θέμα δὲ τῆς συνομιλίας των ήτο μὲ μελέτη τῶν ἐξετάσεων.

— Πάρα πολλὰ μαθήματα μᾶς ἔχουν φορτώση, ἔλεγεν ὁ νεανίσκος, μὲ τὸν ζωηρὸν ἐκείνον τὸν τῆς ἀγανακτήσεως, οἱ οποῖος εἶνε τόσον οἰκεῖος εἰς τοὺς μαθητάς· πρέπει κανεὶς νὰ σπάσῃ ἐτὸ διάβασμα, διὰ νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους, νὰ πάρῃ ἐν Ἀπολυτήριον μὲ «καλῶς».

— Εύτυχῶς ἔχετε ἀρκετὸν καιρὸν

σὰ μας, ἀπὸ τοῦ ὄμηρικου ἀσματοῦ μέχρι τοῦ Δημοτικοῦ Τραγουδισμοῦ— ὀλοκλήρων αἰώνων ζωὴ καὶ ἐξελίξις.— εἶναι μία καὶ η αὐτὴ γλώσσα, χωρὶς φραγμούς, χωρὶς περιόδους χωρισμένας. Η γλώσσα τὴν ὄποιαν γράφουμεν σήμερον, ως καὶ ἐκείνη τὴν ὄποιαν θὰ γράφωμεν εἰς τὸ μέλλον,— διότι η γλώσσα κινεῖται καὶ μεταβάλλεται αἰώνιως,— ἔχει καὶ θὺ ἔχη τὴν πηγὴν της εἰς τὴν ἀρχαίαν. Εκεῖθεν θὰ μάθωμεν τὴν ὄρθογραφίαν της καὶ κατὰ μέρα μέρος την σύνταξην της. Περιέχει λέξεις ἀρχαιοτάτας ὄμηρικάς, πλησίον λέξεων νέων δημοτικῶν. Είναι τὸ απαύγασμα ὀλῶν τῶν προγούμενων γλωσσικῶν περιόδων τοῦ ἐλληνισμοῦ. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὸ πλήθος λέξεων καὶ συντάξεων καὶ τύπων καὶ σχηματισμῶν! Καὶ θὺ αὐτὰ δὲ Ἐλλην μαθητῆς δρεῖτε νὰ τὰ μάθῃ, ἀν δέλη νὰ διθογράφῃ τὴν γλώσσαν του, ὅπως καθὲ ἄλλος μαθητής. Προσθέσατε τῷρα τὴν μεγάλην ἐκείνην φιλοιστὴρα, διὰ τοῦτο δὲ Ἐλλην μαθητῆς, οἱ αἰθανάρινος τὴν φιλοτικίαν νὰ κάμη τὸ χρέος του, δρεῖτε νὰ κοπιάσῃ περισσότερον, τὸ διπλάσιον τῶν αὐτὸς καθὲ ἄλλον μαθητήν. . .

Είγα προτορεῦθη πλέον ἀρκετά, ὅστε δέν ἔκουσα τί ἀπήντησεν ὁ οὐρός. Αλλ’ οἱ τελευταῖοι οὐτοὶ λόγοι τοῦ πατρὸς μου ἔκαμπον ζωηροτάτην ἐντύπωσιν καὶ μὲ αὐτὴν ἔμεινα πολλὴν ώραν. . .

Πράγματι, ἐσυλλογίζομην, δὲ Ἐλλην μαθητῆς ἔχει μεγάλας ὑποχρεώσεις. Απόγονος τῶν ἀρχαίων Ἐλλήνων, κληρονόμος τῆς ἀθανάτου ἐκείνης γλώσσης καὶ φιλολογίας, τὴν ὄποιαν ὑπόχρεούται νὰ σπουδάσῃ δχι πλέον ως ζένην — διότις οἱ μαθηταὶ τῶν ἄλλων ἀνατιρρήθησαν ὑπέγενεστερος τῶν μαθητῶν. Αλλ’ διότις λέγουν οἱ Γάλλοι, I a noblesse oblige, «δηλαδὴ η εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις». Καὶ η πρώτη, η μεγίστη τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Ἐλληνος Μαθητοῦ, εἶναι νὰ ἐκμάθῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν γλώσσαν του. Αλλ’ ἀκριβῶς διότι εἶναι ἀρχαία καὶ πλουσία ἡ γλώσσα αὐτῆ, εἶναι καὶ ἔξοχην δισκολός. Αν εἰς τὸν Γάλλον, τὸν Ιταλόν, τὸν Αγγλον η τὸν Ρώσον μαθητήν, ἀρκούν οὐλίγα ἔτη προκαταρκτικῆς διδασκαλίας, διὰ νὰ μάθῃ φιλολογικῶς τὴν γλώσσαν του καὶ γά την γράφῃ ἀπτατετως, δὲ Ἐλλην μαθητῆς χρειάζεται δὲ λαμπαδία μας καὶ μαθητής τοῦ ζωγραφικοῦ Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώσσας, καὶ προπάντων τὴν βάσιτων, δηλαδὴ τὰ Λατινικά; Καὶ καμίαν ώραίν Τέχνην; οὐλίγην Μουσικήν; οὐλίγην Ζωγραφικήν; . . . Καὶ διότις μορφόντει τὸν νοῦν του, δέν πρέπει νὰ σπάνια τὰ παραμελησμένα ἀποδοτάτων τοῦ Γυμναστοῦ, οἱ οποῖοι δέν εἶναι εἰς τὴν γενικήν Ιστορίαν, η μίαν η δύο ζένεας γλώ

Σοφὸς Σωκράτης (δι' κάθε φυλαδίου, λύσεις γνωστοί) **Εὐχαριστος Σόνης**, **Νεράϊδας τοῦ Ἀλφειοῦ** (ἀπεναντίας αἱ ἐπισταλαὶ σου μοῦ φανονται τερπνότεται, καὶ μάλιστα ἡ τελευταῖα) **Λευκήν Πόλιν**. **Καρύδης** τῷ **Ιγδιδίῳ** (βεβαίως δύναται). **Ἀρχιτοράτης τοῦ Μελισσαδηροῦ**, **Ευτίθηνης Νησιωτοπούλαρ** (ἡ δύοις δ' αὐτὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ νησί της, θὰ ἐνθουσιάσῃ ὁ λαός της τὰς φίλας δι' ἐμὲ!) **Μῆν μὲ σοκοτίζεις**, **Λικητεος Ασματος**, **Ἄγγυρορολογιστατος** (ἔξειχες τὸ γραμματόσημον τῶν δύο τελευτῶν, ὥστε ὀρθεῖεις 40 λεπτά.) **Ἀρχιζείαντος** (πολὺ εὐρυής καὶ λογική ἡ ἐπιστολὴ συνάλλα μοῦ φανεῖται δι' αὐτὸν) **Κεραννοθεολογία**, **Ερυθράν Καμέλεαν** (διὰ τὰ ταχυδρομικά 5 τετραδίων ὅρετεις 1 δραχμήν). **Ίωάρην** **Μητροπολιτήν**, **Ἐλληνικόν Αἰσθημα** (περὶ τῆς ἐρωτησεώς σου, ἀπήντης καὶ εἰς ἄλλους ἀνάτερος, καὶ συμισθέσου). **Αἴραν τοῦ Βουροῦ**, **Αλέξανδρον Τοσκούραρ** (εἰπεῖς εἰκονάτους ἐρωτήσεις δὲν ἀπάντων ποτέ, διότι τότε δὲν θὰ είχαν τελεωμόν) **Τίρι-Άιρι** (εἰς κάθε φύλλον μόνον ἀπὸ 5 προτάσεων τοῦ καθενὸς δηλ. μοσιεύων, διότι δὲν ὑπάρχει κῶνος) **Τύποροχον** **Αμναρ**, **Ναντοπολαρ τῆς Διηδρον**, (ἔστειλα) **Ισημερίνη τοῦ Κέρουρον**, **Ατταβίριον** **Ρόδον** (τὸ 17ον ἔσταλη τὸ ἔλαβες); **Δυρικόν Ποιητήν** (τόρα ποὺ εἶναι μάρκον τὸ φύλλον δὲν εἶναι δυνατόν γάδερον δημοσιεύνωνται **Κινεζικοί Συνδιασμοί** ἀργότερα διανοῦν δηλ. μεγαλώση, μάλιστα) **Ἀθισμένηρ**, **Ἀμυγδαλίαν** (ἔστειλα, ἀναμένω τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκόνος εἰς χωριστὸν χαρτόν) **Πέτρον Καρδοστον** (τὸν αναδιπλασιασμὸν) **Παπαρογάν τῆς Περτέλης** (διὰ τὸν κατέμενον τὸν γάλον σας! . . . καλὰ κάμινον ἔγω καὶ κλίνω τὴν Πίσσαν μου μέσα μόδιος βραδυδάσην...) **Σέδενκον τοῦ Κεραννοῦ** (ἡ λύσις τῆς Μ. Εἰκόνος δὲν δημοσιεύεται τὸν Ιούνιον, καὶ τότε δὲν μάθη ἔκαστος κατὰ πόσον ἐπέτυγε) **Ἀγριομενον Μερσέβερ** (αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι δημοσιεύεται νὰ ὠφελοῦν) **Ζαππίδα** (μαγευμένην μὲ τὰς μαγικὰς εἰκόνας) **Πλοιαρχον Λάρη Γκάν** (ἔστειλα) **Ίωάρην Καράν καλ.**

Εἰς δόμας ἐπιστολὰς ζάλασα μετὰ τὴν 11 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεκές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Ἄλλοις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ιουνίου
Ο γάρτης τῶν λύσεων, εἰπεῖς τοῦ ὄποιον δέν νὰ γράψων τῆς δύστης των οι διαγωνίζουνται, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μητρ. εἰς ροκέλλους, δην ἔκαστος περίπου 20 φύλλα καὶ τιμάται φ. 1.

Παιδοράματος διόρθωσίς.
Κατὰ λάθος εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἐτέθη αὐτῶν ὀριθμὸς 221—237, ἀντὶ νὰ τεθῇ 235—251. Χάρις δομῶς εἰς τὸν **Χάρτην τῶν λύσεων** τὸ λάθος τοῦτο δὲν θὰ ἐπιφέρῃ καρμίλαν ἀνωμαλίαν κατὰ τὴν ἐξέλεγξην τῶν ληφθουμένων λύσεων, ἀφοῦ ἐκάστου φυλλοῦν χάρτουν ἐπὶ τοῦ δύποιου γράφεται καὶ διὰριθμός τοῦ φυλλαδίου.

252. Δεξιγρίφος.
Μόνον μὲ μιαν ἵνα, ἀν την διπλασιάσῃς, θετήτας αρχαίνειν δὲν συνηθίζει νὰ πλάσης.
Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Ζωρτοῦ Μεσαίουν.

253. Στοιχειόγριφος.
Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἔξι στοιχεῖα
Καὶ εἰμι τῆς Ἐλλάδος ἐπαρχία.
Τὰ τρία γράμματα μου πρὸς τὸ τέλος
Εἶναι μικρὸν τοῦ σώματος σου μέλος.
Βοτάλη ὑπὸ τῆς Ηριδοῦ.

254. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε βίτα, βάλε μὲ
Καὶ θὰ ἴσης εἰς τὴν στιγμὴν
Ἀπὸ μέσου τοῦ Ναοῦ
Τόνομα ἐνὸς Θεοῦ.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Μακροδεκτοῦ

255. Κεκρυμμένον Κυδόνεξον.

1) Ἡ Κίνα καὶ ἡ Κύρεα εἶνε χῶραι τῆς Ἀσίας.
2) Ὁ Μάτος εἶνε μὴν ἔσπειρν.

3) Ὁ Ἀράτος καὶ ὁ Νικίας ἦσαν στρατηγοί.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πηγοῦ τῆς Κρήτου

256—260. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντα τε τοὺς αὐτοὺς σχημάτους ἄλλας τοσας λέξεις:

Πάρος, Λιμός, μήτη, νύμος, καλός.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Αγγυρολογιστοῦ

261. Φύρδην-Μίγδην.

Ο γηραστας εἶναι ὡρίτες τὰ γλαδάνια ιάν σηματάσσεις!

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Νιώνας Δάσους

262. Γρίφος.

Ο Σ

1893 1894 1895 1896 1897 1898

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Ζωρτοῦ Μεσαίουν

263. Ελληνικὸν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

264. Φωνηνόδιπλον.

Ζην-ρ μλλ- χρδ-σχρ.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ

265. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

266. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

267. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

268. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

269. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

270. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

271. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

272. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

273. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

274. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

275. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

276. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

277. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

278. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

279. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

280. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

281. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

282. Ελληνικόν μέφωνον.

αὐτὸς ε-ανον-ε.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Σπουργίτου

283. Επιτοχειόγριφος.

Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἔξι στοιχεῖα

Καὶ εἰμι τῆς Ἐλλάδος ἐπαρχία.

Τὰ τρία γράμματα μου πρὸς τὸ τέ